

HEMMELIGHEDEN

af Thomas Howalt

Medvirkende:

Plet (dreng, 11 år)
Rianne (pige, 14 år)
Donna (pige, 16 år)
Fleinert (mand, >50 år)

And when you think that you've lost everything
You find out you can always loose a little more

Bob Dylan,
Time Out Of Mind

1. scene - Køkkenet, lørdag 14. februar:

(En voldsom snestormen hærger udenfor. På bagvæggen er en dør og et bredt vindue ud mod kirsebærhaven. I DS er en dør til spisekammeret. I KS en dør ind til huset. En livløs skikkelse ligger under et stykke stof på gulvet. DONNA, 16 år, ser ud på stormen. RIANNE, 14 år, klapper med afbryderen på vægtelefonen, men der er ingen forbindelse. PLET, 10 år, ved brændeovnen, har trukket sine ben op under sig. De har alle nattøj og morgenkåber på).

DONNA:

Holder det nogensinde op?

PLET:

Det er ikke sjov, det er ikke.

RIANNE: (håner)

"Det er ikke sjov, det er ikke"!

PLET:

Det er det ikke, Rianne!

RIANNE:

Selvfølgelig er det ikke sjov, det er en fucking katastrofe!

(RIANNE smækker arrigt på).

PLET:

Det var også det jeg mente.

DONNA:

Mærkeligt. Det er højlys dag, og man kan ikke engang se træstammerne.

PLET:

Hun sover ikke, Donna.

DONNA:

På en måde sover hun.

PLET:

Nej, hun gør.

DONNA:

Ej.

PLET:

Hvad?

DONNA:

Nej, hun gør ej.

PLET:

Det var også det jeg sagde.

DONNA:

Nej, du sagde "Nej, hun gør" og slut.

PLET:

Nej, hun gør.

DONNA:

Nej: hun gør EJ.

RIANNE:

Hvorfor gør vi ingenting?

2. scene - Plets refleksion:

PLET:

Kender du det? Man vågner og er glad? Først ved man ikke hvorfor. Nogen gange er det solen, der skinner. Men ikke i dag. Det er stadig mørkt. For det er midt om vinteren. Kulden får nærmest tiden til at fryse i stå! Jeg kan se sneen og de sorte kirsebærtræer på den anden side af ruden. Og mørket imellem. Gulvet er smadder koldt, så jeg skynder mig op i seng igen. Ligger under den varme dyne og putter mig. Men så vidste jeg det. Hvorfor jeg var glad selvom mørke og koldt og alting. Jeg kan høre mor nede i køkkenet. Hun laver kaffe og morgenmad. Og synger!

3. scene - Køkkenet, lørdag 14. februar:

PLET:

Vil I høre en hemmelighed?

DONNA:

Så er det jo ikke en hemmelighed.

PLET:

Det er da ikke sjovt at have en hemmelighed alene!

DONNA:

Hvis alle ved, hvad hemmeligheden er, hvordan kan det så være en hemmelighed?

PLET:

Men det er ikke alle. Bare dig og Rianne.

RIANNE:

Jeg gider ikke høre det!

PLET:

Jeg snakkede heller ikke til dig, vel?!

RIANNE:

Du sagde "dig og Rianne"! Det er mig, der er Rianne, og jeg gider ikke høre dit fis.

PLET:

Det er IKKE noget fis!

RIANNE:

Hold nu din fucking kæft!

PLET:

Du har slet ikke hørt det. Donna? Vil du høre min hemmelighed?

RIANNE:

Plet! Nu må du fanden-edme holde op...

PLET:

Man må altså faktisk ikke bande, Rianne.

RIANNE:

"Fanden-edme" er fanden-edme ikke et bandeord!

PLET:

Det er det i hvert fald!

RIANNE:

Og hva' fucking så? Luk!

PLET:

Det lyder altså ikke pænt.

RIANNE: (Vrænger)

"Det lyder altså ikke pænt".

DONNA:

Hold nu op!

PLET:

Jamen, hvorfor må hun, når...

DONNA:

Det er lige meget...

(DONNA forsøger at trække PLET ind til en krammer).

PLET:

Jeg er ikke din baby!

RIANNE:

Shit. Dumme kælling.

PLET:

Det er hun i hvert fald ikke!

RIANNE:

Hun er en død dum kælling!

DONNA:

Rianne!

RIANNE:

Må jeg låne din mobil?

4. scene - Riannes refleksion:

RIANNE:

Det her er fucking-edme det mest spookey sted jeg har prøvet. Et lille fucking lortehus midt i en plantage af tudsegamle kirsebærtræer. Mørket ligesom sivede ud af de våde grene og pladrede ned fra lillasorte skyer selvom det var fucking midt på dagen. Vi havde lige spist en taber frokost på Jernbanerestauranten. Tal om provins-burger! Taberstedet mand. Nej, det var slet overhovedet ikke ligesom i annoncen. Men det var måske det ... det var sådan cool på en creepy måde. Et år siden cirka. I marts. Hun var totalt lykkelig. På en måde, jeg aldrig har set før. Hun havde købt det. Skidestolt. Vi skulle flytte. En ny start. Jeg fucking hadede hende for det.

5. scene - Køkkenet, lørdag 14. februar:

PLET:

Nå, men gider du høre nu?

RIANNE:

(Stønner)

(RIANNE tager mobilen, ringer op og lytter).

DONNA:

Ja.

PLET:

I morges...

RIANNE:

Fuck.

(RIANNE smider mobilen på bordet).

DONNA:

Hey! Pas lige på min mobil!

(RIANNE giver hende fingeren).

PLET:

Jeg vågnede. Fordi jeg hørte Mor. Hun sang, mens hun stod hernede i køkkenet.

RIANNE:

Og hvad er så hemmeligheden i det?

PLET:

Hemmeligheden? Jamen, at hun sang den der sang, du ved. Men så faldt jeg i søvn igen.

RIANNE:

Det er sgu da ikke en hemmelighed!

DONNA:

Plet er den sidste, der hørte mor.

RIANNE:

Det er stadig ikke en fucking hemmelighed! Det er fucking fakta! Det er noget andet.

PLET:

Måske gik hendes hjerte i stå? Jeg mener, hun bløder jo ikke.

RIANNE:

Det finder lægerne ud af.

DONNA:

Lægerne?

RIANNE:

De skærer hende op for at finde ud af, hvad hun døde af. De bruger en motherfucker skarp kniv... en skalpel... og en sav til brystkassen...

DONNA:

Nej, de gør ikke.

PLET:

Det gør de!

DONNA:

Addd!

PLET:

Jeg har set det på tv.

RIANNE:

Bagefter laver de hende til hakkebøf og flæskes-
steg og serverer hende for patienterne på
hospitalet.

DONNA:

Ja ja, helt sikkert!

PLET:

Nej. De putter hende i kælderen. De har sådan et
køleskab til de døde.

DONNA:

Yuck!

PLET:

Det gør de, ellers lugter de. Ligene.

DONNA:

HOLD NU OP!

RIANNE:

Snit snit...

6. scene - Donnas refleksion:

DONNA:

Hvor længe er en nat? Fem timer? Et helt liv?
(Pause) Det var så længe min mor og far var
sammen. Og nu er jeg den eneste i hele verden,
der kan fortælle om deres kærlighed. Eller

forelskelse... Sidespring. Han var meget ældre end mor. Hun fortalte, at hun prøvede at lade som ingenting - ville ikke se til hans side. Han havde jo kone og tre børn - men han gjorde hende tryk, og han var spændende. Det sagde hun. Jeg savner ham. Mærkeligt, ikke? At man kan savne nogen, som man ikke kender.

7. scene - Køkkenet, lørdag 14. februar:

RIANNE:

Hvad gør vi? Donna?! Hvad faen skal vi gøre?

DONNA:

Hvorfor spørger du mig?

RIANNE:

Vi kan da ikke bare...

(DONNA griber vægtefonen, lytter og rækker røret til RIANNE).

RIANNE:

Hvad?

DONNA:

Hvad er problemet?

(RIANNE lytter. Der er forbindelse).

RIANNE:

Fuck! Der var ikke forbindelse lige før!

PLET:

Ja! Må jeg så køre med i ambulancen?

RIANNE:

Bare hun bliver hentet.

PLET:

Det klart. Ellers snubler vi bare over hende.

(Overrasket latter. DONNA lægger hånden på kroppen under lagnet).

DONNA:

Undskyld, mor! Det var ikke for at være sjov.

PLET:

Vi skal passe på mor.

RIANNE:

Ligesom hun passede på os.

DONNA:

Det gjorde hun!

RIANNE:

Jeg har ikke sagt andet.

(Pause).

PLET:

Skal du ikke ringe, Donna?

RIANNE:

Jeg gør det.

(RIANNE begynder at ringe).

PLET:

Må jeg godt komme med i ambulancen?

RIANNE:

Hvem siger vi må komme med?

PLET:

De kan da ikke bare lade os stå her.

DONNA:

Vi bliver garanteret taget med.

RIANNE:

Hvad skal jeg sige? "Goddag, mit navn er Rianne. Min mor er kreperet."

PLET:

Du kan bare sige "Hjælp! Hjælp! Min mor er død!". Det er i hvert fald ikke telefonfis.

DONNA:

Vent!

RIANNE:

De tager den!! Ja, hej, jeg hedder Rianne. Jeg ringer, fordi der er sket noget...

DONNA:

Rianne. Læg på!

(DONNA griber efter telefonen).

RIANNE:

Undskyld, lige et øjeblik. *(Hvæser)* Hvad fanden er der?

DONNA:

Læg på, sagde jeg.

(RIANNE tøver. DONNA flår telefonen ud af RIANNEs hånd).

RIANNE:

Hvad fanden laver du!?

DONNA:

Hallo, ja, undskyld, men det her er en fejl. En misforståelse. Nej, jeg er hendes storesøster. Jeg hedder Monika. Ja. Jeg ved det godt. Vi gør det ikke mere. Farvel. Og undskyld.

(DONNA lægger røret på).

RIANNE:

Hvad fanden har du gang i? Monika?

DONNA:

De henter os!

RIANNE:

Er det ikke det der er meningen?

DONNA:

Politiet!?

PLET:

Vi har da ikke gjort noget.

DONNA:

Når de finder ud af, at vi er alene, at mor er død, så ringer de til skolen, kommunen, socialkontoret og psykologer og..

PLET:

Årh! Skal vi så ikke køre i ambulance alligevel?

DONNA:

Rianne kommer i familiepleje, og jeg kommer på ungdomspension.

PLET:

Og hvad så med mig?

DONNA:

Du skal bo hos din far...

PLET:

Hos min far?

DONNA:

Ja, det kan jo lissom ikke være hos min, vel?!

PLET:

Din far er jo død.

DONNA:

Det er jo det jeg står og siger!

RIANNE:

Fuck!

PLET:

Man må ikke bande, Rianne.

RIANNE:

Jeg vil fanden-edme ikke i familiepleje!

PLET:

Jamen, hvad så med mit værelse?

DONNA:

Du får et andet. Hos din far.

PLET:

Jamen, jeg har jo allerede et! Her!

(Telefonen ringer. De stirrer på den. Telefonen ringer igen).

DONNA:

Tag den dog!

RIANNE:

Tag den selv!

PLET:

Det er garanteret ambulancen!

(Telefonen ringer).

DONNA:

Tag den nu.

RIANNE:

Hvad skal jeg sige?

PLET:

Må jeg tage den?

(Telefonen ringer).

DONNA:

Nej. Rianne gør det. Bare sig, at du er ked af det, og at du aldrig gør det mere.

RIANNE:

Fuck dig Donna.

DONNA: (overdreven venlig)

Nej Rianne. Du skal lyde rigtig rigtig ked af det.

(Telefonen ringer. RIANNE tager røret, mens hun giver DONNA fingeren).

RIANNE:

Hallo, det er Rianne. Hvad? Ja, hej! Nej, telefonen har været nede hele morgenen. Ja, snestormen. Mor? Nej. Hun er...

DONNA:

Hvem er det?

RIANNE:

Det er Onkel Søren. Han vil snakke med mor.

(PLET gør paniske fagter, at han ikke er der).

DONNA:

Jamen, hun er ude... sammen med Plet.

RIANNE:

Hørte du det, Søren? Donna siger, at Mor er over hos en af naboerne. Sammen med Plet. På grund af sneen. Hvornår er de tilbage? *(RIANNE ser på PLET, der ryster på hovedet)*. Det ved vi ikke. Her er virkelig meget sne. Jeg skal nok sige det. Ja ja. Han ringer, når han er kommet hjem. Okay? Ja, hej hej. *(RIANNE lægger på)*.

PLET:

Jeg vil ikke hjem til ham lige meget hvad.

(DONNA holder om PLET, som lader det ske).

DONNA:

Vi siger det ikke til nogen. Vi holder det hemmeligt.

PLET:

Hemmeligt?

RIANNE:

Det kan vi da ikke!

DONNA:

Jo, hvis vi gør fuldstændig, som vi plejer.

PLET:

Som vi plejer? Mener du, som om mor...?

DONNA:

Ja!

RIANNE:

Jamen, hvad med penge?

DONNA:

Vi skaffer nogen.

PLET:

Mor har masser af penge.

RIANNE:

Hallo brainy! Hun er sgu da død.

PLET:

Jamen, hun...

RIANNE:

Hold nu kæft.

DONNA:

Tal dog ordentligt.

RIANNE:

Hvad så med dem mor kender? Kendte. Kender.

DONNA:

Hvem? Hvem kender hun? Udover brugsdamen, og buschaufføren? Alle hendes veninder er i byen.

RIANNE:

Det her er fucking bøhlandet!

...